

Spoštovani!

UGM Studio je 11. 3. 2016 postavil na ogled razstavo z naslovom *Ta je lovska!* in ob tem podajamo nekaj kritičnih pomislekov.

Če je fotograf Samuel Kochansky zapisal, da mu umetnost pomeni »najti družbeno pravičnost«, razstava *Ta je lovska!* kaže na povsem drugačno funkcijo umetnosti: razstava z zagovorom človeške prevlade nad drugimi vrstami utrjuje strukturne neenakosti in hierarhijo bivanja. Ob razstavljenih trofejah mrtvih živali se nam zastavlja vprašanje, ali galerije pri postavitvi razstave ne zavezujejo nobeni etični standardi.

Razstava v galerijski kontekst postavlja trupla živali oz. njihove dele, po tem ko so bile živali ubite v »idilični in neokrnjeni krajini«, kot je življenjski prostor prostoživečih živali – skladno z ideološko konstrukcijo narave – poimenovan v opisu razstave (<http://www.ugm.si/razstave/razstava/n/ta-je-lovska-2906/>).

Vendar na tem mestu ne izpostavljamo zgolj nasilne lovske prakse, temveč predvsem to, kako se nad živalmi z vključitvijo tovrstnega početja v kontekst t. i. *umetniških praks* nadalje izvaja simbolno nasilje.

Simbolni umor se dogaja na več ravneh. Eno izmed teh predstavljajo dela Mitje Ficka, ki ne uporabi delov živalskih trupel, temveč žival uporabi kot motiv za svoje slike. Žival je na tem mestu zreducirana na simbol, s tem pa je tudi zavest o živalih zreducirana na njihovo ekstrinzično vrednost. Drugo raven predstavljajo tisti umetniki, ki v svojem snovanju uporabijo dele živalskih kadavrov, zato da bi s pomočjo le-teh, kot je zapisano na strani UGM, »usmerili pozornost na probleme sodobnega časa, kot so *potrošništvo, odtujenost, pomanjkanje sočutja*«. A namesto kritike konzumeristične kulture globalnega kapitalizma, ki jo napoveduje UGM, najdemo na razstavi ekstremno objektivacijo in marginalizacijo živalskih teles.

Redukcija živali na simbole v kontekstu zasnove razstave je, kot je razvidno iz povedi »*Mnoge živali so dobile vidno mesto v ljudskem pripovedništvu in verovanjih, kar se je prenašalo med rodovi in postalo del nacionalne simbolike, kulture in identitete*«, tesno prepletena z nacionalistično ideologijo. V tem kontekstu so živali, ki pripadajo določeni vrsti, dojete kot povezovalni element nacionalne identitete, ne pa kot avtonomna bitja, ki bi živela življenje z lastnim smotrom.

Živali so v galerijskem prostoru kot posamezna bitja povsem izbrisane, deli ubitih živali sinekdohično reprezentirajo vrsto. Žival je popredmetena, degradirana na raven artefakta, označena kot *lovsko gradivo*, ki je umetnikom na voljo v ustvarjalnem procesu.

Truplo živali je v seriji fotografij Uroša Acmana predstavljeno kot dokaz lovčevega stika z naravo. Vizualna reprezentacija živalskih trupel in njihovih delov na tem mestu ne reflektira zgolj hierarhično zastavljenega odnosa med človekom in živaljo, s čimer ohranja in krepi dominanco človeka nad živaljo, temveč utrjuje tudi ideološko predstavo o živali kot delu narave.

Umetniki, katerih dela naj bi predstavljala kritiko »nepotrebne ubijanja živali«, pristanejo na to, da so njihova dela integrirana v kontekst, ki naj bi ga kritizirala. Poleg tega v svojih instalacijah kot sredstvo za prikaz zatiralne prakse uporabijo dele ubitih živali. Konfrontacija nasilne prakse se izjalovi prav zaradi polaščevalskega odnosa, ki ga ti umetniki izkazujejo s svojim pristopom, in se v svojem bistvu ne razlikuje od pristopov preostalih umetnikov. V postavitvah namreč ne vidimo epistemološkega problema, ampak dele mrtve živali. Pripisovanje atributa kritičnosti ravnanju, ki vzdržuje dominanco in živalim v moralnem smislu odvzame vsakršno vrednost, je preprosto oksimoron.

Kolekcija razstavljenih trupel živali in njihovih delov je povezana z ideologijo človekove prevlade nad živalmi in zato se nam na koncu upravičeno zastavlja vprašanje koncepcije »dobrege«, ki naj bi bilo vključeno v snovanje te razstave in ki naj bi ga bilo potrebno »negovati«, kot beremo v opisu razstave. Žal je glede na videno vse, kar naj bi spadalo pod pojem »dobrege«, skrajno konservativno.

Vesna Liponik, Branislava Vičar, Betina Habjanič, Urška Breznik, Marko Žigart, Špela Bojčič, Elena Habjanič, Nuša Habjanič, Iza Blagajac, Petrica Dremelj, Vanja Gajšt, Milan Rus, Milan Mrđenović, Matija Halas, Gorazd Murko, Nataša Usar, Gorazd Ledinek, David Muster, Žiga Roš, Igor Đukanović, Tomaž Podbevšek, Tina Podbevšek, Tina Pavlin, Žiga Kosec, Irena Bolko, Mateja Prešern, Meta Kordiš, Karolina Toplak